

Geef mij maar
je angst

Geef mij maar
je angst

Mylène Berkel

Schrijver: Mylène Berkel
Coverontwerp: Mylène Berkel
ISBN: 9789402143478
© Mylène Berkel

**Voor mijn gezin.
Voor mijn alles.
Voor Brett,
want ik geloof in jou!**

Inleiding

Elke ouder herkent het vast. Je kleine baby huilt en je weet niet wat er aan de hand is. Troosten, speentje, drinken... niets helpt. "Kon hij/zij nu maar praten en vertellen wat er aan de hand is!" Ook ik herken dit. Hoewel allebei mijn kinderen heel lief en makkelijk waren, waren ook zij wel eens ontroostbaar. Ook ik dacht dan wel eens: "Kon je maar praten, dan kon je mij zeggen wat er aan de hand is." Gelukkig hield het nooit lang aan en was er achteraf altijd een reden waarom ze huilden. Maar wat nou als je kind al wat ouder is, hij heel goed kan praten en ineens van de ene op de andere dag intens verdrietig is en niet weet waarom... Dit gebeurde bij onze zoon Brett, toen ruim acht jaar oud.

Tot die ene dag

Als baby was Brett heel lief, makkelijk en gezellig. Hij is nooit een huilbaby geweest en was altijd vrolijk. Af en toe was hij wel eens ziek. Keelontsteking en oorontsteking hebben wij in zijn eerste jaar regelmatig voorbij zien komen en daarom heeft hij, toen hij veertien maanden was, buisjes gekregen. Daar knapte hij heel goed van op en waren de oorontstekingen en keelontstekingen verleden tijd.

Qua ontwikkeling deed Brett alles “volgens het boekje”. Al met al een heerlijk, rustig en makkelijk mannetje. Hij ging twee dagen in de week naar een kinderdagverblijf. In het begin had hij wat moeite. Ik werkte zelf als leidster op dezelfde locatie. Hij zag mij wel eens en daar had hij wat moeite mee. Nadat ik niet meer tijdens zijn dagen op die groep kwam, ging het snel beter. Hij ontwikkelde prima. Bij de peuters kreeg hij echt vriendjes.

Toen hij drie jaar was, werd zijn broertje geboren. Brett wilde graag helpen met alles. Hij was heel lief en zorgzaam en helemaal niet jaloers op zijn kleine broertje. Trots was hij, als hij achter de kinderwagen mocht lopen. Iedereen mocht zijn broertje zien.

Wij zagen op een gegeven moment dat hij uitdaging zocht. Hij pikte het praten snel op en wist snel wat er werd bedoeld als wij hem iets zeiden of vroegen. Een wijs mannetje met behoefte aan uitdaging. Met die insteek zijn wij dan ook gaan kijken op diverse basisscholen. Na onze indrukken en het advies van diverse mensen hebben wij besloten om hem naar een openbare school te laten gaan, net op de rand van de andere wijk.

Het wennen op school ging in het begin lastig, maar door de hulp van één van zijn juffen, die hem met stickers ging belonen, was dat heel snel over.

Het was de juffen ook opgevallen dat Brett uitdagingen nodig had en zij besloten om Brett mee te laten doen met toetsen, die normaal worden afgenomen wanneer kinderen langer dan een half jaar onderwijs hadden gevolgd.

Op sociaal-emotioneel vlak was hij nog jong. Hij was onzeker en kwam wat faalangstig over. “Nog niet zorgwekkend, maar wel iets om in de gaten te houden.” zei de juf.

Halverwege groep 2 kreeg Brett op een dag koorts en had hij het heel benauwd. Hij is toen opgenomen geweest op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis. Hij werd verneveld, kreeg een overdosis Ventolin en toen dat niet hielp, kreeg hij Prednison toegediend. Hij mocht naar huis die nacht, wanneer wij hem om de twee uur wakker zouden maken om Ventolin toe te dienen. Zo gezegd, zo gedaan. Nadat de kuur Prednison afgelopen was, heeft hij onderzoeken gekregen om te kijken waar zijn benauwdheid vandaan kwam. Brett bleek zeer allergisch voor huisstofmijt te zijn en een ook een mogelijke astmatische aandoening te hebben. Sindsdien staat hij onder controle van de kinderarts en krijgt hij dagelijks vier verschillende medicijnen. Een flinke hoeveelheid. Maar zonder zijn medicijnen kan hij niet, hij heeft het echt nodig. In de twee kleuterjaren heeft Brett met zijn juf diverse afspraken gemaakt over zijn werkhouding. Wij als ouders dachten: Dat komt wel als hij in groep 3 zit. Dan werkt iedereen tegelijkertijd en wordt hij niet afgeleid door spelende kinderen. Zo vader, zo zoon, want ook Jeroen kan zich slecht concentreren.

In groep 3 nam de onrust een beetje toe. Zijn juf, een andere dan die hij bij de kleuters had, stuurde hem wel eens voor een ‘boodschapje’ de klas uit, als hij onrustig was (een briefje bij de administratie brengen, wat doorgeven in een andere klas, een kopje weg brengen naar de keuken) om even de gedachten te verzetten. Dit werkte en daarna kon hij dan weer even werken. De resultaten op school waren goed. Hij kwam prima mee in de klas. Vanaf de tweede helft van het schooljaar hadden wij meer contactmomenten met de juf. Bij ons kwam steeds vaker de vraag of wij hem niet moesten laten onderzoeken op ADHD. Thuis merkten wij ook meer onrust en wij wilden niet dat hij af zou glijden. Ook tijdens de zwemles, die hij kreeg vanaf dat hij vijf jaar, zagen wij steeds beter dat hij onrust in zich had.